

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

476. SESJA PLENARNA W DNIACH 7 I 8 GRUDNIA 2011 R.

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Zakończenie pierwszego europejskiego semestru koordynacji polityki gospodarczej: wytyczne dla polityki krajowej na lata 2011–2012”

COM(2011) 400 wersja ostateczna

(2012/C 43/02)

Sprawozdawca generalny: **Michael SMYTH**

Dnia 7 czerwca 2011 r. Komisja, działając na podstawie art. 304 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Zakończenie pierwszego europejskiego semestru koordynacji polityki gospodarczej: wytyczne dla polityki krajowej na lata 2011–2012”

COM(2011) 400 wersja ostateczna

Dnia 14 czerwca 2011 r. Prezydium Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego powierzyło przygotowanie opinii w tej sprawie Komitetowi Sterującemu ds. Strategii „Europa 2020”.

Mając na względzie pilny charakter prac, na 476. sesji plenarnej w dniach 7–8 grudnia 2011 r. (posiedzenie z 8 grudnia 2011 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wyznaczył Michaela SMYTHA na sprawozdawcę generalnego oraz 136 głosami – 6 osób wstrzymało się od głosu – przyjął następującą opinię.

1. Wnioski

1.1 Unia i jej mieszkańcy przechodzą obecnie najgorszy kryzys społeczno-gospodarczy i polityczny w swojej historii, silnie dotykający państwa członkowskie i ich mieszkańców oraz zagrażający kluczowym osiągnięciom, takim jak wspólna waluta, pakt stabilności, rynek wewnętrzny. W przypadku poprzedniego kryzysu finansowego dzięki szybkim i zdecydowanym wspólnym działaniom przywódców europejskich uniknięto długiej recesji. Obecnie Europa stoi przed kolejnym równie poważnym wyzwaniem i raz jeszcze konieczne jest zdecydowane stanowisko polityczne oparte na współpracy. Żadne państwo członkowskie nie może samo poradzić sobie z kryzysem – wybór polityczny stał się trudny: albo integracja europejska umocni się, by przezwyciężyć kryzys, albo kryzys poważnie osłabi integrację europejską i zagrazi jej.

1.2 Konieczne są natychmiastowe środki w celu zmniejszenia długu, konsolidacji finansów publicznych i podniesienia poziomu zaufania obywateli i przedsiębiorstw. Jednakże decydenci powinni patrzeć poza horyzont obecnego kryzysu. Nie należy skupiać się tylko na działaniach krótko- i średnioterminowych. Wyraźnie daje się odczuć potrzeba długofalowych reform. Działania w tej dziedzinie lub ich brak będą miały krótkoterminowy, wręcz natychmiastowy wpływ na koszty finansowania zewnętrznego przez państwa członkowskie.

1.3 W tym kontekście zdaniem Komitetu strategia „Europa 2020” jest ważniejsza niż kiedykolwiek, gdyż proponuje całościowy harmonogram reform mających zapewnić zrównoważony wzrost i sprawić, że w przyszłości Unia będzie bardziej odporna na wstrząsy.

1.4 Potrzebna jest właściwa równowaga między wszystkimi aspektami strategii, zwłaszcza między czynnikami gospodarczymi, społecznymi i ekologicznymi: trzy obszary priorytetowe tj. inteligentny, zrównoważony wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu są wzajemnie powiązane i wzajemnie się wzmacniają. Równie wiele uwagi należy poświęcić wzrostowi gospodarczemu, przedsiębiorczości, MŚP, konkurencyjności, innowacjom, środowisku naturalnemu i zrównoważonemu rozwojowi, prawom społecznym, tworzeniu miejsc pracy oraz wspieraniu edukacji.

1.5 W kontekście trudnej sytuacji gospodarczej i napięcia w finansach publicznych państw członkowskich obecnie bardziej niż kiedykolwiek wyzwaniem jest odpowiednie wdrożenie strategii.

1.6 Komitet wyraża poważne obawy, że zobowiązania, które państwa członkowskie podjęły w krajowych programach reform, są niedostateczne - na co wskazuje roczna analiza wzrostu gospodarczego ⁽¹⁾ - by zrealizować większość celów wyznaczonych w strategii (cele dotyczące edukacji, zatrudnienia, badań i rozwoju, przeciwdziałania ubóstwu, zmniejszenia emisji - efektywności energetycznej - odnawialnych źródeł energii).

1.7 Państwa członkowskie muszą zwiększyć wysiłki i wstąpić na drogę bardziej ambitnych dostosowań w polityce krajowej, by stworzyć warunki sprzyjające realizacji celów do 2020 r. dzięki priorytetowemu potraktowaniu aspektów dotyczących wzrostu (edukacji, innowacji, energii, wzajemnych powiązań w transporcie, itd.). Kluczową kwestią jest właściwa realizacja własnych zobowiązań.

1.8 Komitet uważa, że udział zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego i partnerów społecznych w realizacji reform i strategii wzrostu będzie decydujący dla ich powodzenia i zachęci administracje państwowe i UE do osiągnięcia konkretnych wyników. Dlatego też będzie kontynuować współpracę z siecią krajowych rad społeczno-gospodarczych (RSG) i podobnych instytucji w ramach strategii „Europa 2020”. Z jednej strony zwiększy to w państwach członkowskich świadomość tych kwestii, a z drugiej strony zapewni znajomość lokalnych warunków społeczno-gospodarczych wśród decydentów politycznych na szczeblu UE.

2. Kontekst

2.1 Pierwszy europejski semestr - nowy sposób zarządzania mający na celu poprawę koordynacji polityki gospodarczej między UE a państwami członkowskimi - rozpoczął się w styczniu 2011 r. wraz z opublikowaniem przez Komisję rocznej analizy wzrostu gospodarczego ⁽²⁾, która została zatwierdzona i uzupełniona na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Analiza wzrostu gospodarczego w 2012 r., COM(2011) 815 z dn. 23.11.2011 r.

⁽²⁾ „Roczna wizja wzrostu gospodarczego: wsparcie całościowej odpowiedzi UE na kryzys” - COM(2011) 11 z 12 stycznia 2011 r., w tym projekt wspólnego sprawozdania o zatrudnieniu.

⁽³⁾ Konkluzje Rady Europejskiej z 24-25 marca 2011 r., EUCO 10/1/11 REV 1.

2.2 W tym kontekście państwa członkowskie przedstawiły pod koniec kwietnia 2011 r. programy stabilności lub programy konwergencji dotyczące ich finansów publicznych oraz krajowe programy reform poświęcone głównym środkom politycznym służącym realizacji celów strategii „Europa 2020”. Ponadto większość państw, które przystąpiły do paktu euro plus, przedstawiła konkretne zobowiązania poczynione w ramach tego paktu ⁽⁴⁾.

2.3 Po dokonaniu oceny tych programów i zobowiązań Komisja wydała zalecenia skierowane do poszczególnych krajów, a także wspólne zalecenia dla wszystkich krajów strefy euro ⁽⁵⁾. Dotyczyły one głównie obszarów, w których potrzebne są dalsze działania państw członkowskich, by przyspieszyć reformy strukturalne. Zalecenia te zostały zatwierdzone na czerwcowym posiedzeniu Rady Europejskiej ⁽⁶⁾, co jednocześnie oznaczało zakończenie pierwszego europejskiego semestru, a zarazem początek „semestru krajowego”.

2.4 W niniejszym dokumencie za punkt wyjścia przyjęto wydany w czerwcu 2011 r. komunikat Komisji „Zakończenie pierwszego europejskiego semestru koordynacji polityki gospodarczej: wytyczne dla polityki krajowej na lata 2011-2012” ⁽⁷⁾. Jego przedmiotem będzie szereg istotnych kwestii, takich jak:

— usprawnienie zarządzania strategią;

— poprawa komunikacji na temat strategii;

— poprawa jej praktycznego wdrażania przez państwa członkowskie.

2.5 Stanie się on częścią nowego zintegrowanego sprawozdania ⁽⁸⁾, które zostanie przedstawione za pośrednictwem interaktywnej sieci utworzonej przez EKES wraz z krajowymi RSG i innymi podobnymi organizacjami.

2.6 Poszczególne obszary polityki wchodzące w zakres strategii „Europa 2020” zostały omówione bardziej szczegółowo we

⁽⁴⁾ Załącznik I do konkluzji Rady Europejskiej z 24-25 marca 2011 r., EUCO 10/1/11 REV 1.

⁽⁵⁾ Niektórym państwom członkowskim korzystającym z pomocy finansowej państw członkowskich strefy euro i IMF Komisja zaleciła jedynie wdrożenie protokołu ustaleń i jego kolejnych uzupełnień, w których przedstawiono uwarunkowania dotyczące polityki gospodarczej, na podstawie których wypłacana jest pomoc finansowa. Ta pomoc finansowa powinna być zgodna z realizacją strategii „Europa 2020”.

⁽⁶⁾ Konkluzje Rady Europejskiej z 23-24 czerwca 2011 r., EUCO 23/11.

⁽⁷⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Zakończenie pierwszego europejskiego semestru koordynacji polityki gospodarczej: wytyczne dla polityki krajowej na lata 2011-2012”, COM(2011) 400 wersja ostateczna.

⁽⁸⁾ Pierwsze zintegrowane sprawozdanie w sprawie strategii lizbońskiej po 2010 r. Komitet przedstawił w związku z pracami nad nową europejską strategią na okres po 2010 r. Sprawozdanie to zostało opracowane przez Centrum Monitorowania Strategii Lizbońskiej i zawierało uwagi zgłoszone przez krajowe rady społeczno-gospodarcze (RSG) i organizacje partnerskie, a także opinię EKES-u w sprawie strategii lizbońskiej po 2010 r. (sprawozdawca: Wolfgang Greif).

wcześniejszej opinii „Roczna wizja wzrostu gospodarczego: wsparcie całościowej odpowiedzi UE na kryzys”⁽⁹⁾. W wyniku konsultacji w sprawie rocznej analizy wzrostu gospodarczego, Komitet przyjął opinię, w której w pełni poparł strategię „Europa 2020” i europejski semestr oraz zachęcał Komisję, by angażowała się na rzecz integracji europejskiej. Wyraził w niej jednak ubolewanie, że w pierwszej rocznej wizji wzrostu gospodarczego nie wykorzystano okazji, by przedstawić propozycje dotyczące ukierunkowania polityki w celu osiągnięcia inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu. Wobec poważnego pogorszenia się sytuacji społeczno-gospodarczej propozycje te muszą zostać obecnie wprowadzone w życie.

2.7 W opinii zawarto również szereg konkretnych propozycji dotyczących dziesięciu punktów poruszonych przez Komisję Europejską, obejmujących: wdrożenie rygorystycznej konsolidacji fiskalnej, korekta nierówności makroekonomicznych, zagwarantowanie stabilności sektora finansowego, zwiększenie atrakcyjności zatrudnienia, reforma systemów emerytalnych, powrót bezrobotnych do zatrudnienia, wyważenie bezpieczeństwa i elastyczności, wykorzystanie potencjału jednolitego rynku, przyciągnięcie prywatnego kapitału do finansowania wzrostu oraz zapewnienie przystępnej ceny energii.

2.8 Po opublikowaniu przez Komisję rocznej analizy wzrostu gospodarczego w 2012 r.⁽¹⁰⁾ Komitet ma zamiar przedstawić opinię, w której skupi się na sprawozdaniu z postępu prac nad realizacją strategii „Europa 2020”, z myślą o szczycie Rady Europejskiej w marcu 2012 r.

3. Zarządzanie

3.1 Strategia „Europa 2020” powinna być procesem dla wszystkich i kształtowanym przez wszystkich, a nie wyłączną domeną decydentów politycznych, prawodawców i grup ekspertów:

— pożądanym jest wkład do niego wszystkich kręgów społecznych, by skorzystać z wiedzy i doświadczeń ludzi w terenie i określić możliwie najlepsze podejście do obecnych wyzwań i zastanowić się nad twórczymi rozwiązaniami; byłyby to przykład pomysłu na przedsiębiorczość społeczną, która ma pozytywne skutki tak gospodarcze, jak i społeczne;

— właściwe wdrażanie strategii w państwach członkowskich w dużym stopniu zależy od wszystkich zainteresowanych stron zaangażowanych w te działania; wobec tego wspólna odpowiedzialność za tę strategię ma podstawowe znaczenie i wymaga pełnego partnerstwa, by stworzyć odpowiednią dynamikę wokół tej reformy.

3.2 Zdaniem Komitetu należy udoskonalić konsultacje oraz zwiększyć udział i mobilizację zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego zarówno na szczeblu krajowym i europejskim.

3.3 Zorganizowane społeczeństwo obywatelskie w państwach członkowskich powinno być włączone jako aktywny partner w monitorowanie i wdrażanie strategii „Europa 2020”.

3.4 Zalecenia kierowane do każdego państwa członkowskiego należy konsultować z europejskimi partnerami społecznymi i zorganizowanym społeczeństwem obywatelskim. W tym kontekście kluczowe jest właściwe ustalenie harmonogramu, tak aby umożliwić włączenie zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego już na wczesnym etapie procesu formułowania perspektyw na okres po 2011 r. A *fortiori* podstawowe konwencje MOP, ratyfikowane przez państwa członkowskie, muszą być przestrzegane, zwłaszcza konwencja 98 gwarantująca swobodę układów zbiorowych.

3.5 Komitet wzywa do dalszego wzmocnienia szczególnej roli i pozycji krajowych RSG oraz podobnych instytucji. W żadnym wypadku nie naruszy to mechanizmów konsultacji z partnerami społecznymi w państwach członkowskich.

3.6 Należy podjąć działania mające na celu ożywienie debaty dotyczącej wdrażania strategii „Europa 2020” w państwach członkowskich, a rządy powinny opracować skuteczniejsze mechanizmy przekazywania informacji zwrotnych o wynikach szerszego dialogu obywatelskiego i społecznego na temat strategii.

3.7 Komitet opowiada się za organizowaniem w państwach członkowskich regularnych konferencji poświęconych monitorowaniu strategii „Europa 2020”, z udziałem wszystkich zainteresowanych stron i organizacji społeczeństwa obywatelskiego.

3.8 Komitet zaleca, by w państwach członkowskich wprowadzono w życie stały dialog między krajowymi RSG lub podobnymi organizacjami a innymi partnerami społecznymi i zainteresowanymi stronami, takimi jak MŚP, podmioty gospodarki społecznej, ośrodki analityczne, wyższe uczelnie oraz podmioty zajmujące się promowaniem spójności społecznej i równych szans dla wszystkich. Należy odpowiednio uwzględnić porozumienia i rozwiązania w zakresie dialogu obywatelskiego istniejące w niektórych państwach członkowskich.

3.9 Trzeba usunąć bariery strukturalne utrudniające prawdziwy dialog z partnerami społecznymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego. Należą do nich m.in. krótkie terminy na opracowanie krajowych programów reform, które w rzeczywistości stały się już regułą, a których powinno się unikać.

3.10 *Zarządzanie na poziomie europejskim – wartość dodana wzmocnionego wymiaru europejskiego*

3.10.1 Staje się rzeczą oczywistą, że sama polityka realizowana na szczeblu krajowym nie jest wystarczająca i należy wzmocnić współpracę polityczną na poziomie europejskim. Niesymetryczne lub stosowane niezależnie od siebie instrumenty polityki makroekonomicznej, przemysłowej czy społecznej w państwach członkowskich mogą osłabić UGW oraz jednolity rynek, a także mieć negatywne konsekwencje w innych państwach członkowskich.

3.10.2 Komitet wzywa do dialogu między krajowymi RSG i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego a przedstawicielami Komisji na temat konkretnej sytuacji w każdym państwie członkowskim. Podobnie krajowe RSG powinny być angażowane w większym stopniu w ramach corocznych konsultacji prowadzonych przez Komisję. EKES opowiada się za tym podejściem, które jest zgodne

⁽⁹⁾ Opinia EKES-u w sprawie rocznej wizji wzrostu gospodarczego, Dz.U. C 132 z 3.5.2011, ss. 26–38.

⁽¹⁰⁾ Analiza wzrostu gospodarczego w 2012 r., COM(2011) 815.

z podejściem Parlamentu Europejskiego, prowadzącym do pogłębienia współpracy z parlamentami narodowymi, oraz z podejściem Komitetu Regionów do jego współpracy z europejskimi władzami lokalnymi i regionalnymi.

3.10.3 Funkcjonowanie europejskiego semestru jest krytykowane na szczeblu Parlamentu Europejskiego ze względu na brak legitymizacji, niewielką rolę przypisaną PE, marginalne zaangażowanie parlamentów narodowych oraz brak przejrzystości tego procesu. Zaproponowano wzmocnienie skuteczności europejskiego semestru poprzez regularny dialog gospodarczy na temat wyników semestru. Komitet popiera pomysł utworzenia przez Parlament podkomisji do spraw związanych z europejskim semestrem i pragnie być ściśle włączony w jej prace.

3.10.4 Komitet chciałby także kontynuować wspólne działania z Komitetem Regionów mające na celu propagowanie obywatelskiej odpowiedzialności za strategię „Europa 2020” oraz jej skuteczną realizację.

3.10.5 Komitet uważa, że przedstawiciele zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego powinni być zapraszani do udziału w paktach terytorialnych⁽¹¹⁾ na rzecz strategii „Europa 2020”.

3.11 Instrumenty umożliwiające usprawnienie zarządzania

3.11.1 Zdaniem Komitetu należy zastosować pełen wachlarz dostępnych instrumentów unijnych⁽¹²⁾, aby zagwarantować pomyślną realizację strategii „Europa 2020”.

3.11.2 EKES przestrzega, aby semestr europejski nie stał się substytutem ogólnych wytycznych polityki gospodarczej i wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich.

3.11.3 Wieloletnie Ramy Finansowe na lata 2014–2020 powinny wspierać realizację celów strategii „Europa 2020”.

3.11.4 Fundusze strukturalne w okresie 2014–2020 powinny być przeznaczane na cele w pełni zgodne z priorytetami strategii „Europa 2020”⁽¹³⁾.

3.11.5 Lepsza koordynacja wydatków na szczeblu unijnym i krajowym powinna poprawić skuteczność.

⁽¹¹⁾ Pakt terytorialny na rzecz strategii „Europa 2020” to porozumienie między szczeblami władzy lokalnej, regionalnej i krajowej danego państwa. Sygnatariusze paktu terytorialnego zobowiązują się do koordynacji i synchronizacji swojego programu politycznego, by skoncentrować działania i zasoby finansowe na celach strategii „Europa 2020” – zob. <http://portal.cor.europa.eu/europe2020/news/Pages/TPUsefuldocuments.aspx>.

⁽¹²⁾ Chodzi tutaj o takie instrumenty, jak rozporządzenia, dyrektywy, zalecenia, opinie i normy do wytycznych, wspólne cele, wspólne programy, fundusze strukturalne, koordynacja kierunków polityki oraz instrumenty działań zewnętrznych UE.

⁽¹³⁾ Zob. zwłaszcza opinia EKES-u w sprawie przyszłości Europejskiego Funduszu Społecznego po roku 2013, Dz.U. C 132/8, 3.5.2011.

3.11.6 Inwestycje publiczne – na szczeblu UE i państw członkowskich – w inteligentny, zrównoważony wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu powinny ponadto zachęcać do dodatkowych inwestycji prywatnych, dzięki czemu uzyskamy efekt dźwigni.

4. Komunikacja na temat strategii „Europa 2020”

4.1 Należy zwiększyć polityczne wyeksponowanie strategii „Europa 2020” i rozpropagować ją wśród obywateli, szczególnie w obliczu poważnych wyzwań stojących obecnie przed naszymi społeczeństwami.

4.2 Należy zintensyfikować komunikację na wszystkich szczeblach (UE, krajowym, a szczególnie lokalnym), gdyż w wielu państwach członkowskich strategia „Europa 2020” jest jedynym programem, który oferuje nowe podejście i polityczną wartość dodaną dającą ludziom nadzieję na lepsze jutro. Trzeba nieustannie wyjaśniać kluczowe przesłania tej strategii dotyczące wzrostu, zatrudnienia i włączenia społecznego.

4.3 Krajowe programy reform należy przedstawić i poddać dyskusji na forum parlamentów narodowych.

5. Wdrażanie strategii „Europa 2020”

5.1 Komitet zachęca Komisję i państwa członkowskie, by czyniły wysiłki na rzecz wskazania wąskich gardła hamujących wzrost na poziomie krajowym i międzynarodowym. Wąskie gardła, o których tutaj mowa, przejawiają się między innymi jako:

- fragmentacja jednolitego rynku;
- niedostateczny dostęp MŚP do jednolitego rynku;
- konieczność rozwoju przedsiębiorczości;
- słabości otoczenia biznesowego (w tym otoczenia regulacyjnego);
- utrudnione zatrudnienie i realokacja siły roboczej (segmentacja rynku pracy);
- brak konkurencyjności europejskiego przemysłu wynikający z braku wzajemności w światowym handlu i międzynarodowych zamówieniach publicznych,
- konieczność zwiększenia aktywności zawodowej;
- niewystarczająca jakość i skuteczność systemów edukacji i szkolenia;
- konieczność zapewnienia dobrze funkcjonującego, uregulowanego i stabilnego sektora finansowego, który służy potrzebom gospodarki realnej.

5.2 Tego rodzaju potencjalne wąskie gardła wytypować można dzięki wspomnianym wcześniej mechanizmom stałego dialogu. Można by zaproponować nowe zachęty w odniesieniu do dziedzin, w których odnotowano mniejsze postępy.

5.3 Komitet popiera stosowanie nowoczesnych narzędzi administracji publicznej w celu zagwarantowania należytego wdrożenia strategii „Europa 2020” oraz pełnego zaangażowania zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego i partnerów społecznych. Do narzędzi tych należą:

5.3.1 **Wyznaczanie punktów odniesienia, celów i terminów:**

Komitet zdaje sobie sprawę z faktu, że obecnie w wielu wypadkach brakuje konkretnych i wymiernych celów, a harmonogramy ich realizacji są zbyt napięte. EKES opowiada się za określeniem jasnych, konkretnych celów, którym towarzyszyłyby realistyczne terminy realizacji. Precyzyjne punkty odniesienia są niezbędne, by ułatwić mierzenie wpływu strategii „Europa 2020”; Komitet zaleca w tym celu szersze zastosowanie sieci ESPON.

5.3.1.1 Komisja powinna monitorować postępy i korzystać z przysługującego jej prawa do alarmowania w sytuacji, gdy państwa członkowskie nie wywiązują się z ustalonych zobowiązań.

5.3.2 **Analiza porównawcza i wskaźniki:** Komitet przypomina, jak ważne jest stosowanie wskaźników postępów i mierników dokonań – konieczne są zorientowane na wyniki wskaźniki ilościowe i jakościowe.

5.3.2.1 Tego rodzaju analiza porównawcza, opierająca się na celach określonych w krajowych programach reform i dokonywana przez zainteresowane podmioty we współpracy z przedstawicielami rządu, zapewniłaby konkretne informacje, które pozwoliłyby na ocenę postępów we wdrażaniu strategii „Europa 2020” poczynionych w każdym państwie członkowskim. Każda krajowa RSG lub podobna organizacja musiałaby przeanalizować i ustalić swoje własne kryteria priorytetowe. Niektóre krajowe RSG zaczęły już przeprowadzać regularne analizy porównawcze, wykorzystując dane statystyczne dostępne nieodpłatnie na stronie internetowej Eurostatu. Pozostałe RSG mogłyby pójść ich śladem.

5.3.2.2 Komitet wyraża gotowość udostępnienia swojej strony internetowej (strona CESLink) ⁽¹⁴⁾ na potrzeby cyfrowej platformy wymiany informacji i danych.

5.3.2.3 EKES wyraża także gotowość organizowania dorocznej konferencji, podczas której można by omawiać wyniki przeprowadzonych analiz porównawczych.

5.3.3 **Regularna ocena wdrażania polityki i jej oddziaływania:** Dzięki analizie porównawczej zainteresowane podmioty mogłyby stale monitorować wdrażanie reform. Zapewniałaby ona także właściwe informacje na potrzeby rewizji krajowych programów reform i ułatwiłaby określenie najlepszych praktyk we wszystkich państwach członkowskich.

6. Rozpowszechnianie sprawdzonych rozwiązań

6.1 Komitet uważa, że należy intensywnie propagować wymianę sprawdzonych rozwiązań na szczeblu UE. Dlatego też EKES odbywa misje rozpoznawcze w państwach członkowskich, aby dyskutować z zainteresowanymi podmiotami społeczeństwa obywatelskiego i zachęcać je do wymiany najlepszych praktyk i wdrażania reform.

6.2 Zdaniem EKES-u zainteresowane strony powinny opracować nowe metody dzielenia się sprawdzonymi rozwiązaniami, takimi jak wielopoziomowe sieci kontaktów, które obejmowałyby wymianę informacji między różnymi szczeblami władzy, i ściślejsza współpraca między sąsiadującymi ze sobą obszarami w dwóch lub w większej liczbie państw członkowskich, która pozwalałaby wytyczać cele transgraniczne. Ponadto potrzebna jest analiza sprawdzonych rozwiązań, by umożliwić wykorzystanie ich w kontekście krajowym innych państw członkowskich.

6.3 Komitet zachęca Komisję i państwa członkowskie do podjęcia nowych starań na rzecz propagowania transgranicznej wymiany sprawdzonych rozwiązań za pomocą elektronicznych środków komunikacji (np. baz danych obejmujących przykłady najlepszych praktyk, tablice wyników itp.). Powyższa metoda uzależniona jest jednak od przyjęcia przez państwa członkowskie odpowiednich ram europejskich, które umożliwiłyby takie postępowanie. Ewentualnie należy rozważyć możliwość utworzenia innowacyjnych instrumentów.

6.4 Komitet ponownie wyraża gotowość podjęcia się aktywnej roli zarówno jako platforma ⁽¹⁴⁾ wymiany informacji i współpracy między krajowymi RSG, partnerami społecznymi i podmiotami społeczeństwa obywatelskiego oraz instytucjami europejskimi, jak również jako platforma wymiany poglądów i doświadczeń między krajowymi zainteresowanymi stronami. EKES pragnie skorzystać z tej sposobności, by przypomnieć, iż wysoko ceni wkład, jaki do tych dyskusji wnoszą krajowe RSG i inne podobne organizacje.

Bruksela, 8 grudnia 2011 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON

⁽¹⁴⁾ Zob. <http://www.eesc.europa.eu/ceslink/>.